

عنوان مقاله:

بررسی آسمان در نگارگری از آغاز تا سده دهم هجری

محل انتشار:

فصلنامه پیکره، دوره 3، شماره 6 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

ادهم ضرغام - استادیار دانشکده هنرهای تجسمی دانشگاه تهران- ایران

الهام حیدری - کارشناس ارشد نقاشی، دانشکده هنرهای تجسمی پردیس هنرهای زیبا، دانشگاه تهران- ایران

خلاصه مقاله:

آسمان همواره جایگاه ویژه ای در باورهای کهن و دینی ایران داشته و تجلی قداست و پاکی بوده است. این مقاله بر آن است تا نشان دهد این جایگاه تا چه اندازه در نگارگری ایرانی متجلی شده و توانسته است نقش معنایی ایفا کند. یا با توجه به موضوع داستان نگاره ها به کمک بیان معنا آید. همچنین شکل آسمان در دوره های مختلف دستخوش چه تغییراتی شده است. در این مقاله سعی شده نقش آسمان از نظر ساختاری و معنایی بررسی شود و تفاوت ها و تشابهات نمایش آسمان و عناصر مرتبط با آن همچون ستاره، خورشید و ابر در دوره های مختلف نگارگری مطالعه گردد. نتایج این تحقیق که به روش توصیفی- تحلیلی بدست آمده نشان دهنده این مطلب است که نمایش آسمان در دوره های مختلف نگارگری از نظر ساختاری تفاوت هایی داشته است؛ این تفاوت ها در مقدار فضایی که به خود اختصاص داده، و زاویه دید و میزان هماهنگی با دیگر اجزاء موجود در نگاره مشهود است. که عناصر مرتبط با آسمان مانند شکل ابرها در ابتدا بر اساس قوانین خاص و خشکی طراحی شده اند در حالی که در دوره های بعدی انعطاف و حرکت بیشتری در کارها دیده می شود. مساله مهم تر این که از دوره تیموری به بعد نقش آسمان از نظر معنایی نیز پررنگ تر شده است.

کلمات کلیدی:

نگارگری ایرانی، آسمان، ساختار، معنا

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/878324>

